

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120200888
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120200888.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Q.. M. M. a sudcov Q.. Z. D. a Q.. F. M. v spore žalobcu F. M., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom C. B., B. XX, zastúpeného Q.. P. E., advokátom so sídlom v R., J. K. X/A, proti žalovanému M. R., P. so sídlom v A., V. N. 1, J. XX XXX XXX, zastúpenému. A. &. so sídlom v W., N. sv. Z. XX, J. XX XXX XXX, o zaplatenie 4 595,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. novembra 2020, č. k. 14Csp/5/2020-253 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 178,33 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 4 178,33 eur od 05.10.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v zostávajúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov konania 82 %, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III.).

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 30.04.2016 uzatvoril žalobca s predávajúcim P. P. P., P. kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu M. W. M.: G za kúpnu cenu 8 234,- eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 830,- eur zaplatil žalobca v hotovosti a časť kúpnej ceny vo výške 7 404,- eur mala byť predávajúcemu uhradená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len ako "zmluva o úvere") uzatvorenej so spoločnosťou E. H. S., P... - právnym predchodcom žalovaného. Úver mal žalobca splatiť 72 mesačnými splátkami vo výške 190,10 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 17,37 % a RPMN vo výške 17,37 % pri najvyššej prípustnej výške odplaty 21,06 % a celková čiastka uhradená spotrebiteľom mala byť 13 687,20 eur. Je nesporné, že žalobca uhradil na úver celkovú sumu 11 999,33 eur (6 843,60 eur + 5 155,73 eur). Úverom mal byť financovaný doplatok kúpnej ceny za motorové vozidlo M. W. vo výške 7 404,- eur (Predmet financovania A) a doplnkový tovar a služby (Predmet financovania B): "E. X." za 565,- eur, balíček povinnej výbavy za 48,- eur, bezdrôtová kamera s navigáciou za 189,- eur, G. W. za 165,- eur, doplnkový zákaznícky servis za 350,- eur a čierne koberce do auta za 15,- eur v spoločnej cene 1 332,- eur, ktoré si žalobca objednal na základe ním podpísanej faktúry č. H ktorej vystaviteľom je dodávateľ predmetných služieb spol. P. P. P. Zo záverečných ustanovení kúpnej zmluvy v článku II. bod 1. vyplýva, že žalobca obdržal Protokol o skúšobnej jazde a o odovzdaní motorového vozidla M. W. ev.č. J., v ktorom sú špecifikované parametre a výbava automobilu. Z obsahu tohto protokolu jednoznačne vyplýva, že súčasťou výbavy vozidla, ktoré sa predávalo ako ojazdené, neboli balíček povinnej výbavy za 48,- eur, bezdrôtová kamera s navigáciou

za 189,- eur, G. W. za 165,- eur ani čierne koberce do auta za 15,- eur. Žalobca tvrdil, že si uvedený tovar neobjednal, avšak faktúru, kde je tento tovar uvedený, podpísal (č. I. 169 spisu), taktiež podpísal žiadosť o poskytnutie úveru vrátane tovaru uvedeného na faktúre s tým, že žiada poskytnúť úver aj na Predmet financovania B (č.l. 228 spisu), s tým, že žiada o poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru v celkovej výške 8 736,- eur. V čestnom vyhlásení žalobcu (č. I. 122 spisu) tento uviedol, že v prevádzke autobazáru strávil asi 1-2 hodiny, vozidlo si vybral za 10 minút a zvyšok času zabralo schvaľovanie a podpisovanie úveru; mal mu byť sľúbený darček v podobe navigácie (zadarmo) a tvrdil, že si myslí, že mu nebola daná možnosť listiny preštudovať. V konaní pred súdom žalobca tvrdil vo svojej výpovedi, že všetky služby uvedené vo faktúre č. H v spoločnej cene 1 332,- eur mali byť zahrnuté v cene auta a že zmluvy, ktoré mu boli predložené na podpis, vôbec nečítal.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 30.4.2016 o kúpe vozidla VW W. ev.č. J. XXX E. a Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou sa mal prefinancovať zvyšok kúpnej ceny, sú zmluvami vzájomne závislými a je nevyhnutné ich posudzovať ako jeden celok podľa § 52 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 7 404,- eur, avšak zo Žiadosti o poskytnutie úveru podpísaného žalobcom je zrejmé, že tento si objednal aj ďalšie služby, špecifikované vo faktúre č. H v spoločnej cene 1 332,- eur, a na financovanie tohto konkrétneho tovaru, ktorý bol presne špecifikovaný tak vo faktúre ako aj v žiadosti o úver nasledovne (Predmet financovania B) : "E. X." za 565,- eur, balíček povinnej výbavy za 48,- eur, bezdrôtová kamera s navigáciou za 189,- eur, G. W. za 165,- eur, doplnkový zákaznícky servis za 350,- eur a čierne koberce do auta za 15,- eur. Takže zo zmluvy o úvere a predložených dokladov jednoznačne vyplýva, z akého titulu bol úver navýšený, a to s vedomím žalobcu.

4. V konaní nemal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca nežiadal o úver len v sume 7 404,- eur, teda o úver rovnajúci sa kúpnej cene motorového vozidla bez ďalších služieb a poplatkov, ani že o navýšení úveru nebol informovaný, keď podpísal faktúru a žiadosť o poskytnutie úveru vo vyššej výške, než bol doplatok kúpnej ceny za vozidlo. Pri podpise súvisiacich zmlúv sa nepreukázalo, že žalovaný dal žalobcovi iba možnosť buď podpísať vopred naformulované listiny (kúpna zmluva a zmluva o úvere), alebo ich ako celok odmietnuť. Žalovaný vo svojej výpovedi neuviedol, že nemal možnosť v zmluvách nič zmeniť, ani mu nikto nepovedal, že ak listiny nepodpíše v predloženej podobe, že mu auto nedajú; on v podstate dokumenty, ktoré si vôbec neprečítal, iba podpísal a nič vo vzťahu k nim nenamietal. Neuviedol, že nechcel kupovať žiadne príslušenstvo ako tovar: balíček povinnej výbavy za 48,- eur, bezdrôtová kameru s navigáciou za 189,- eur, G. W. (kozmetika do auta) za 165,- eur a čierne koberce do auta za 15,- eur si podľa svojej výpovede fyzicky odniesol. Tvrdenia žalobcu, že bezdrôtová kamera mala byť darček zadarmo, nebolo nijako preukázané, pretože žalobca v konaní pred súdom tvrdil, že mala byť v cene auta, čo však z listinných dôkazov nevyplýva. Z predložených listín vyplýva, aká bola cena auta + jeho výbava, rovnako ako skutočnosť, že doplnkový tovar nebol ponúkaný ako dar ani nebol zahrnutý do ceny auta, ale ako tovar na predaj za kúpnopredajnú cenu, uvedenú vo faktúre, ktorý si spotrebiteľ buď objednal, alebo nie a od priemerného spotrebiteľa sa očakáva, že si minimálne prečíta, za akú cenu a aký tovar si objednáva a za čo platí.

5. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že žalobca do zmluvy o úvere zahrnul aj služby, o ktoré spotrebiteľ nemal záujem a nedostal za ne žiadnu protihodnotu ako: " E. X." za 565,- eur a Doplnkový zákaznícky servis za 350,- eur. Žalobca uviedol, že o takéto služby nemal záujem, pretože mal dojednané povinné zmluvné poistenie a zákaznícky servis mal byť podľa neho v cene auta. Financovanie týchto služieb formou úveru považoval súd prvej inštancie za neprijateľné a neplatné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. v) - od spotrebiteľa sa požadovalo uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie (uzavretie poistenia "X. E." sa vôbec nepreukázalo) a písm. w) - požadovalo sa, aby spotrebiteľ poskytoval alebo poukazoval tretej osobe alebo v prospech tretej osoby plnenie plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré v prevažnej miere nesleduje jeho záujmy, alebo aby plnil v súvislosti s týmto plnením akékoľvek záväzky tretej osobe (doplnkový zákaznícky servis bez bližšej špecifikácie poskytovaných služieb).

6. Takto bola suma úveru za dodaný tovar (auto) 7 404,- eur a príslušenstvo (objednaný tovar) za 417,- eur umelo navýšená o služby, za ktoré spotrebiteľ neodstával žiadnu reálnu protihodnotu na sumu o 915,- eur vyššiu, na ktoré si mal žalobca požičať od právneho predchodcu žalovaného a keďže zmluva je v tejto časti neplatná, suma úveru mala predstavovať len 7 404,- eur (doplatok kúpnej ceny za auto) + 417,- eur (objednaný tovar) spolu 7 821,- eur. Suma 915,- eur sa predstavuje dodatočný náklad spojený s úverom a netvorí súčasť istiny. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch jasne rozlišuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, preto je vylúčené, aby náklady spojené s poskytnutím úveru tvorili súčasť istiny poskytnutého úveru. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch "do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok." Obligatórna obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jej kogentnému pojmovému vymedzeniu. V predmetnej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku kúpnej ceny osobného automobilu + objednaného tovaru (koberce, kozmetika, navigácia + balíček povinnej výbavy za 417,- eur) a mal predstavovať sumu 7 821,- eur a nie na financovanie ďalších doplnkových služieb, o ktorých spotrebiteľ nevedel, čo konkrétne majú zahŕňať. Z obsahu kúpnej zmluvy ani protokolu o odovzdaní vozidla nevyplýva, že žalobcom osobitne zakúpené príslušenstvo na faktúru bolo súčasťou vozidla. Je nedôvodné žiadať zaplatenie služieb E. X., ktoré poskytnúť spotrebiteľ nechcel a nežiadal. Takéto služby v kúpnej zmluve v súvislosti s predajom vozidla dohodnuté nie sú. Je neprípustné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru akékoľvek pre klienta spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie niečoho, čo spotrebiteľ nepožadoval, takýto postup je možné považovať za nekalú obchodnú prax. Žalobcom predložené čestné vyhlásenia a kúpna zmluva takáto postup preukazujú.

7. Pre výpočet RPMN sú dôležité vstupné parametre. V zmluve o úvere je uvedená RPMN v nesprávnej výške 17,37 %, pretože pri skutočnej výške úveru 7 821,- eur (zodpovedajúcej dohodnutej cene osobného automobilu zníženej o akontáciu + objednaný tovar za 417,- eur) má suma 915,- eur (X. E. a doplnkový zákaznícky servis) charakter poplatkov spojených s poskytnutím úveru a potom pri výške mesačnej splátky 190,10 eur a počte splátok 72 má byť údaj RPMN v inej výške, a to 29,23 % a celkové náklady úveru vyjadrené prostredníctvom RPMN v zmluve o úvere, sú uvedené v nesprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, čo v danom prípade bolo preukázané a súd sa už ďalšími námietkami žalobcu vo vzťahu k zmluvám nezaoberal z dôvodu hospodárnosti. Keďže je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 4 178,33 eur (11 999,33 eur žalobcom zaplatené úhrady - 7 404,- eur kúpna cena vozidla - 417,- eur doplnkový tovar, ktorý žalobca objednal a prevzal).

8. Z tých dôvodov súd prvej inštancie žalobu ohľadom istiny vo výške 4 178,33 eur považoval za dôvodnú, a preto jej vyhovel. Žalobca v konaní požadoval aj úroky z omeškania vo výške 5,00% ročne odo dňa 5.10.2009, teda odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na plnenie uvedenej v predžalobnej výzve žalobcu, t.j. od 5.10.2019. K tomuto dňu už bol žalovaný v omeškaní, keďže výzvu na úhradu dlhu obdržal, bola mu doručená, a preto vyhovel žalobe aj čo sa týka úrokov z omeškania z istiny 4 178,33 eur. Vo zvyšku prevyšujúcu túto čiastku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52, § 52a, § 53 ods. 1, 4, 5, 12, § 54 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2, § 9 ods. 2, 7, § 11 ods. 1, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z., o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný proti výroku I. a výroku III. a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby sám rozhodol tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že v danej veci žalobca uzavrel jednak kúpnu zmluvu, ktorou nadobudol motorové vozidlo s predávajúcim P. P. P. B.. za kúpnu cenu 8 736,- eur, Poistnú zmluvu s poisťovňou R. s B., jednorazové poistné 565,- eur, zmluvu o dodaní tovaru a služby spolu za cenu s predávajúcim autobazárom, cena 767,- eur a úverovú zmluvu a záložnú zmluvu so žalovaným, kde výška úveru predstavovala 8 736,- eur, z toho 7 404,- eur na kúpu auta,

565,- eur poistné a 767,- eur za tovary, služby. Úverová zmluva, záložná zmluva a poistná zmluva sú v písomnej forme, rovnako ako kúpna zmluva, zmluva o dodaní tovarov a služieb je uzavretá ústne, o čom svedčí doklad - faktúra. Z hmotnoprávneho hľadiska ide o samostatné zmluvy a dokonca o odlišné typy. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa platnosťou zmlúv o doplnkovom tovare vôbec nezaoberal, pričom mal ako zásadnú predbežnú otázku rozhodnúť, či sú tieto zmluvy platné alebo nie. Z neznámych dôvodov súd prvej inštancie hodnotil poistnú zmluvu a zmluvu o poskytnutí služieb ako neprijateľné podmienky úverovej zmluvy, pričom ani kúpna zmluva, ani poistná zmluva súčasťou úverovej zmluvy nie sú. Ide o samostatné zmluvy o kúpe tovaru a služieb uzatvorené s inými účastníkmi. Poukázal na znenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že hlavný predmet plnenia nemôže byť neprijateľnou podmienkou, poistná zmluva nemôže byť neprijateľnou podmienkou úverovej zmluvy. Ďalej uviedol, že žalobca sám požiadal písomne žalovaného o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby, išlo výlučne o prejav jeho vôle, nie o prejav vôle veriteľa, ktorý nie je poisťovňou ani nepredáva autá, ani neposkytuje služby s tým spojené, pričom extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Predmet financovania A a predmet financovania B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené, nejde o žiaden skrytý tovar, službu alebo poplatok a spotrebiteľ mal možnosť vybrať si len predmet financovania A alebo zmluvu vôbec nepodpísať. O výške istiny úveru ako aj o predmete financovania B bol žalobca informovaný jednak v žiadosti o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej zmluve o úvere. Vytýkal súdu prvej inštancie, že žiadnym spôsobom neskúmal, či boli služby dodané, resp. poskytnuté protiplnenie, teda či bol vykonaný zákaznícky servis a v koho prospech. K výške RPMN uviedol, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru, preto nemôže byť súčasťou výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je teda v predmetnej spotrebiteľskej zmluve uvedená správne vo výške 17,37 %.

10. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na znenie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že kúpna zmluva a zmluva o úvere sú vzájomne závislými zmluvami, pričom právny predchodca žalovaného a predajca sú síce dva právne odlišné subjekty, ale navzájom spolupracujúce, keďže právny predchodca žalovaného splnomocnil predajcu na uzavretie zmluvy o úvere. Uvedené zmluvy boli obe uzatvorené na tom istom rokovaní, na tom istom mieste, pričom uzavretie zmluvy o úvere priamo záviselo od uzatvorenia kúpnej zmluvy, nakoľko riešilo financovanie doplatku kúpnej ceny formou úveru. Vzájomné prepojenie oboch zmlúv a nutnosť ich spoločného posudzovania vyhodnocoval i Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Sžo/21/2013, sp. zn. 8Sžo/2/2013 a obdobná právna vec bola posudzovaná i na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/78/2017. Uviedol, že kúpna zmluva je právne významným a záväzným dokumentom nielen pre zmluvu o úvere, ale aj pre vystavené faktúry, pričom sa v nej nenachádzajú žiadne dojednania, ktorými by prejavoval záujem o prefinancovanie tam uvedených služieb a tovarov formou úveru na základe zmluvy o úvere. Faktúra rovnako ako zmluva o úvere musí rešpektovať jasne a zrozumiteľne vôľu ním prejavujú v kúpnej zmluve a nemôže slúžiť na to, aby vzbudzovala dojem samostatnosti a nezávislosti. Vzájomné prepojenie je potrebné nachádzať medzi kúpnu zmluvou a zmluvou o úvere, keďže nie faktúra a zmluva o úvere, ale kúpna zmluva a zmluva o úvere predstavujú totožný spotrebiteľský vzťah. Pre posudzovanie podstaty predmetných zmluvných vzťahov a ich vzájomných súvislostí je potrebné poukázať na skutočnosť, že P. P. P. P. je spoločnosťou poverenou dojednaním spotrebiteľského úveru zo strany právneho predchodcu žalovaného a právny predchodca žalovaného (E.) je zodpovedný za konanie svojho sprostredkovateľa (P. P. P. P.). Žalovaný tak v postavení právneho nástupcu nesie zodpovednosť za konanie svojho právneho predchodcu. Zdôraznil, že predávajúci motorového vozidla musel vedieť, o financovanie ktorých položiek mal záujem a o ktoré naopak záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní zmluvy o úvere, v ktorej vystupuje ako sprostredkovateľ. Opätovne uviedol, že vo formulárovej zmluve o úvere právny predchodca žalovaného jednostranne určil výšku úveru 8 736,- eur, hoci jeho úmyslom bolo získať úver vo výške 7 404,- eur na financovanie doplatku kúpnej ceny automobilu vrátane jeho súčastí a príslušenstva bez ďalších doplnkových služieb. Právny predchodca žalovaného tak neoprávnene zarátal do výšky úveru aj fiktívnu službu bez reálneho plnenia - doplnkový zákaznícky servis a X. E. - podmienka poskytnutia úveru s poukazom na ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré skutočnosti potvrdzujú nekalé konanie právneho predchodcu žalovaného v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere. Tento postup právneho predchodcu žalovaného ohľadom dojednávania výšky úveru v súvislosti so zmluvou o úvere je pokračovaním jeho nekalého správania vytýkaného už v minulosti Najvyšším súdom SR, keď povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť

istinu úveru, ale musia byť súčasťou odplaty za úver, a teda sa musia premietnuť do RPMN. Poukázal opätovne na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/61/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/34/2020 a zdôraznil, že nesprávny vstupný údaj o výške poskytnutého úveru má v konečnom dôsledku za následok aj nesprávne uvedenú náležitosť RPMN. Ďalej citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/21/2013. Poukázal na odpoveď Národnej banky Slovenska zo dňa 24.04.2020, ktorá je založená na formálnom vyhodnotení listín, ktoré boli predložené bez zohľadnenia reálneho priebehu procesu predaja, čo považuje za zásadné, nakoľko jeho podpis ako spotrebiteľa získaný predajcom predložením „kopy“ listín priamo vylučuje odbornú starostlivosť dodávateľa a tiež vylučuje aj diskusiu o akejkolvek informovanosti spotrebiteľa. Sofistikovanosť spočíva najmä vo formálnej príprave listín, ktoré navonok pôsobia ako súladné so zákonom, hoci pri hlbšej analýze sa odкрývajú ich právne nedostatky, ako aj nedostatky v konaní samotných dodávateľov.

11. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že o výške istiny úveru, ako aj o predmete financovania B bol žalobca informovaný jednak v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere vo faktúre aj v samotnej zmluve o úvere a predmet financovania si vybral sám, veriteľ do neho nijakým spôsobom nezasahuje, má jedinú povinnosť uviesť v úverovej zmluve opis financovaného tovaru a služby. Ak žalobca namieta, že financovaný tovar alebo službu nedostal, prípadne že nemá vlastnosti alebo nebol dodaný/poskytnutý vôbec, je jeho protistranou predávajúci alebo poskytovateľ služby, nie ten, kto mu tento tovar financuje. Napriek tomu, že žalobca tvrdí, že si doplnkové služby objednať nechcel, požiadal písomne žalovaného o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby, pričom išlo výlučne o prejav jeho vôle, nie o prejav vôle veriteľa, ktorý extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Veriteľ nemôže niesť civilnoprávnu zodpovednosť za obsah dohody medzi kupujúcim a predávajúcim a nemá povinnosť hodnotiť cenu tovaru a služieb. Ak sa žalobca rozhodol cenu akceptovať s vedomím, že si na jej zaplatenie vezme úver, nemôže prenášať ekonomické následky tohto rozhodnutia na veriteľa, ktorý mu poskytuje peniaze.

12. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v postavení spotrebiteľa uzatváral súčasne viaceré spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli vzájomne závislé (§ 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom ide o súbeh vzájomne podmienených spotrebiteľských zmlúv, ktoré uzatváral súčasne s viacerými dodávateľmi, avšak prostredníctvom len jedného dodávateľa P. P. P. P. v jednej osobe, pri jednom rokovaní a na jednom mieste. Jeho hlavným zámerom pri uzatváraní závislého spotrebiteľského kontraktu bola kúpa motorového vozidla a za to, že úverový veriteľ konajúci prostredníctvom svojho sprostredkovateľa sa uchýlil k nekalej obchodnej praktike a podmienil uzatvorenie kúpnej zmluvy na vozidlo a úverovej zmluvy súčasne nevyžiadanými službami a poisťným produktom financovaným z úveru, zodpovedá výlučne žalovaný. Na porušenie zákonných ustanovení verejnoprávneho charakteru určených na ochranu spotrebiteľa prihlíada súd z úradnej povinnosti. Pokiaľ chcel motorové vozidlo kúpiť, nemal inú možnosť, ako podpísať všetky listiny, ktoré mu predložil na podpis sprostredkovateľ právneho predchodcu žalovaného. Všetky spotrebiteľské zmluvy hoci uzavreté s viacerými dodávateľmi, pokiaľ boli uzatvorené na jednom rokovaní len prostredníctvom jedného z dodávateľov a vzájomne sa podmieňujú, je potrebné posudzovať spoločne a vo vzájomnej súvislosti. Za konanie sprostredkovateľa úveru zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu.

13. Žalobca v ďalšom písomnom podaní s odkazom na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ uviedol, že hlavným predmetom plnenia bola kúpa auta financovaná prostredníctvom závislého spotrebiteľského úveru. Predmet financovania B tvoria zjavne produkty, ktoré majú vo väzbe na financovanie kúpy auta iba doplnkový a vedľajší charakter. Finančný sprostredkovateľ inkasoval za doplnkové produkty sumu 914,00 eur. Pri tovare bezdrôtová kamera s navigáciou 139,00 eur sa pritom malo jednať o darček, pričom v zmysle čl. I. Kúpnej zmluvy mal tento tovar tvoriť príslušenstvo automobilu. Ako protihodnota za uvedenú sumu 914,00 eur mu reálne neboli poskytnuté žiadne plnenia. Pokiaľ nie je spotrebiteľovi poskytovaná celá suma úveru, potom je irelevantné, či chýbajúcu hodnotu prijíma úverový veriteľ, finančný sprostredkovateľ resp. iná tretia osoba, chýbajúca hodnota v takom prípade predstavuje (skrytý) poplatok spojený s poskytnutím úveru. Žalobca tiež predložil rozhodnutie Národnej banky Slovenska zo dňa 28.05.2021, ktorým bola spoločnosti P. P. P. P. uložená pokuta 50 000,- eur aj z dôvodov, že dochádzalo k sprostredkovaniu úverov a poistenia aj prostredníctvom osôb bez odbornej kvalifikácie, z dôvodov porušovania informačnej povinnosti o poplatkoch za sprostredkovanie úveru.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v odvolaní napadnutých výrokoch I., III. potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie preskúmaného rozsudku v napadnutom rozsahu; na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dopĺňa:

15. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený vo výroku II., ktorým v zostávajúce časti bola žaloba zamietnutá, v tomto rozsahu nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

16. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ (resp. jeho právny predchodca E. H. S., P., ktorý zanikol v dôsledku rozdelenia a následného zlúčenia so žalovaným) uzavreli dňa 30.04.2016 zmluvu, ktorá bola v záhlaví označená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere a tak ju aj súd prvej inštancie právne posúdil (ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a súčasne ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka) - toto právne posúdenie nebolo medzi stranami sporné. Hoci bolo sporné, čo presne bolo predmetom financovania, je zrejmé, že išlo o viazaný spotrebiteľský úver podľa § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Sporné tiež nebolo, že žalovaný uzatváral uvedenú zmluvu prostredníctvom sprostredkovateľa - spoločnosti P. P. P. P., ktorá súčasne v ten istý deň uzavrela ako predávajúci so žalobcom ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola kúpa tam špecifikovaného automobilu. Sporné bolo, či medzi tým istým predávajúcim a kupujúcim došlo k uzatvoreniu nejakej ďalšej kúpnej zmluvy, alebo zmluvy o dodaní služby (ústnou formou).

17. Je potrebné dať za pravdu žalovanému, že zákon nestanovuje, že predmetom financovania prostredníctvom spotrebiteľského úveru môžu byť iba tovary a služby, na kúpe ktorých sa spotrebiteľ a predajca dohodli v písomných zmluvách, teda že (písomnú) zmluvu o spotrebiteľskom úvere je možné uzavrieť aj na financovanie takých tovarov alebo služieb, ktoré nadobúda dlžník (kupujúci) na základe ústne resp. konkludentne uzavretých kúpnych alebo iných zmlúv. O tom, čo bude predmetom financovania v zmluve o viazanom spotrebiteľskom úvere, však musí byť spotrebiteľ informovaný už pred uzavretím zmluvy. Aj keď z povahy veci je zrejmé, že spotrebiteľ by si mal vybrať, čo chce kúpiť a čo chce prefinancovať spotrebiteľským úverom, povinnosť informovať spotrebiteľa o tovare alebo službe, na ktoré sa spotrebiteľský úver vzťahuje, a o ich cene (§ 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z. z.) je povinnosťou veriteľa alebo jeho finančného agenta, nie povinnosťou spotrebiteľa. Preto neobstojí obrana žalovaného, že on len financoval spotrebiteľským úverom to, čo si vybral žalobca. Žalovaný bol povinný pred uzavretím zmluvy informovať žalobcu dostatočne určitým spôsobom o predmete financovania.

18. Súd prvej inštancie správne identifikoval prepojenie medzi kúpnu zmluvou a zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktoré v preskúmanej veci spočívalo nielen v predmete financovania (v dôsledku čoho kúpna zmluva a zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere podľa § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. tvoria jeden obchodný celok), ale aj v tom, že predávajúci bol súčasne sprostredkovateľom (zrejme finančným agentom) veriteľa (§ 15 ods. 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., podobne § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka). To znamená, že kúpnu zmluvu (prípadne kúpne zmluvy) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli uzatvorené pri tom istom rokovaní, je potrebné posudzovať ako jeden celok. Skutočnosť, že ten istý subjekt je predávajúcim a súčasne sprostredkovateľom (agentom) veriteľa, umožňuje tomuto subjektu (okrem tlaku na uzavretie zmluvy o úvere práve s tým veriteľom, ktorého je predávajúci agentom) predložiť spotrebiteľovi na podpis taký formulár zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom zohľadní viac záujmy predávajúceho (t. j. svoje vlastné) než spotrebiteľa - to sa týka aj predmetu financovania. Preto je potrebné takto uzavreté zmluvy posudzovať nielen ako jeden celok, ale posudzovať ich prísne v tom zmysle, že poskytovateľ úveru má povinnosť konať s náležitou starostlivosťou. Ak zmluvy obsahujú ustanovenia, s ktorými mal síce spotrebiteľ možnosť sa oboznámiť pred ich podpísom, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, nemožno tieto zmluvné ustanovenia považovať za individuálne dojednané, pričom dôkazné bremeno o individuálnom dojednaní zmluvných podmienok znáša dodávateľ (veriteľ) a v pochybnostiach je potrebné aplikovať výklad priaznivejší pre spotrebiteľa (§ 53 ods. 2, ods. 3, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

19. Z písomne uzavretej kúpnej zmluvy aj z výpovede žalobcu vyplýva, že vôľou žalobcu bola kúpa osobného vozidla a získanie úveru na dofinancovanie tohto vozidla, nie ďalší tovar alebo služby. Ak predajca a sprostredkovateľ spotrebiteľského úveru v jednej osobe uviedol v zmluve o spotrebiteľskom úvere ako predmet financovania okrem doplatku kúpnej ceny automobilu, ku ktorému bola písomne uzavretá kúpna zmluva, aj ďalší tovar alebo služby, ktoré nesporne súvisia s kúpou predmetného automobilu (príprava vozidla na predaj, kamera s navigáciou, X. E.) bez toho, aby záujem spotrebiteľa o tento tovar a služby vyplýval z uvedenej kúpnej zmluvy, bolo na veriteľovi, aby preukázal, že o tento tovar (a o jeho financovanie prostredníctvom spotrebiteľského úveru) skutočne mal v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ záujem. Aj keď to nie je zákonom výslovne vylúčené, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považuje za veľmi neštandardné, aby sa v kúpnej zmluve, ak sa už uzatvára písomne, neuviedol všetok tovar a služby, ktoré sú predmetom jednej obchodnej transakcie a ktoré spolu nepochybne úzko súvisia. Žalovaný túto praktiku nijako logicky nevysvetlil, pričom za podobné konanie (rozširovanie predmetu financovania bez preukázateľnej zhody vôle oboch zmluvných strán) bol už v správnom konaní sankcionovaný (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/61/2014).

20. Vo vzťahu k poisteniu X. E. je možné akceptovať vysvetlenie, že poistná zmluva bola uzatvorená samostatne v písomnej forme (čo bolo v tomto konaní preukázané písomnou zmluvou), preto nebolo potrebné zahŕňať ho do kúpnej zmluvy. Vo vzťahu ku kamere a k službe „príprava vozidla na predaj“ však žalovaný neponúkol žiadne racionálne vysvetlenie, prečo tento tovar a služba neboli zahrnuté do písomne uzatvárajúcej kúpnej zmluvy (iba namietal tvrdenie žalobcu, že mu kamera bola ponúknutá bezodplatne ako darček), zvlášť keď kúpna zmluva a zmluva o spotrebiteľskom úvere boli žalobcovi predložené na podpis súčasne, v tom istom okamihu. Faktúra, ktorou žalovaný argumentoval, aj keď je podpísaná žalobcom, nedokumentuje zhodu vôle predávajúceho a kupujúceho - o to viac, že táto faktúra bola vystavená a predložená žalobcovi na podpis v ten istý deň a na tom istom rokovaní, súčasne s ostatnými listinami (najmä zmluvami), čo podstatne sťažuje možnosť spotrebiteľa oboznámiť sa podrobnejšie s jej obsahom. Žalovaný podpisom faktúry mohol jej obsah len vziať na vedomie (resp. potvrdil jej prevzatie), faktúru však jednostranne vystavil predávajúci, teda nie je prejavom vôle kupujúceho. Vzhľadom na veľký počet súčasne podpisovaných dokumentov žalovaný vôbec nemusel faktúre venovať pozornosť, keďže ide o daňový doklad, ktorý bol preňho ako fyzickú osobu - nepodnikateľa, ktorý si neuplatňuje daň na vstupe ani daňové náklady, zbytočný. Okrem toho je faktúra neprehľadná, až zmätočná, keď najprv obsahuje slová „Fakturujeme Vám predaj osobného automobilu“ (a nasledujú údaje o automobile), čo vzbudzuje dojem, že fakturovaná je len cena automobilu. Nižšie je síce zoznam, v ktorom je aj príprava vozidla k predaju, bezdrôtová kamera a E. X., avšak bez jednoznačného uvedenia, že ide o ďalšie fakturované položky, takže bežný spotrebiteľ v situácii, v akej bol žalobca (súčasné predkladanie na podpis mnohých listín), aj keby chcel venovať faktúre primeranú pozornosť, nemusel by zistiť, čo vlastne je ňou fakturované.

21. Za podstatné tiež odvolací súd považuje to, že predajca a sprostredkovateľ úveru (ako jeden a ten istý subjekt) do predmetu financovania zahrnul položku „Doplnkový zákaznícky servis“ v hodnote 350,- eur, pričom nie je zjavné, aký bol skutočný obsah tejto služby, najmä akú protihodnotu spotrebiteľ za túto službu dostal. Nikde v zmluvnej dokumentácii sa obsah tejto „služby“ neuvádza, táto položka sa vyskytuje len na faktúre a v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Túto položku je možné hodnotiť ako fiktívnu, sledujúcu cieľ zvýšiť zisk predávajúceho, ktorý súčasne pôsobil ako sprostredkovateľ úveru, prípadne zisk veriteľa (alebo oboch subjektov súčasne), a teda ako skrytý poplatok za poskytnutie úveru. Vo všeobecnosti zákaznícky servis resp. doplnkový zákaznícky servis je vecou predajcu, je to jeho činnosť, ktorá vyplýva zo samotnej podstaty predaja nejakého tovaru, pričom to, že predajca má s predajom tovaru zákazníkovi nejaké náklady, je premietnuté do kúpnej ceny tovaru (ako súčasť obchodnej marže predajcu). Podľa názoru odvolacieho súdu teda položka „Doplnkový zákaznícky servis“ predstavuje také peňažné plnenie spotrebiteľa, za ktoré spotrebiteľ nedostal žiadne reálne protiplnenie, a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou tak v kúpnej zmluve (ak vôbec bola kúpna zmluva zahŕňajúca túto položku ústne alebo konkludentne uzavretá, ako tvrdí žalovaný), ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, od ktorého vyžaduje platbu za službu (ktorá nie je hlavným predmetom plnenia - tým je pri kúpnej zmluve kúpa vozidla a pri zmluve o spotrebiteľskom úvere financovanie tej časti kúpnej ceny vozidla, ktorú žalobca nezaplatil pri podpise kúpnej zmluvy), ktorá je len fiktívna, resp. ktorá je výlučne v prospech dodávateľa, nie v prospech spotrebiteľa.

22. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že obe zmluvy (kúpnu aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere) dojednával a predkladal žalobcovi na podpis ten istý subjekt, ide o vzájomne závislé zmluvy, tvoriace jeden obchodný celok. Predajcovi ako sprostredkovateľovi spotrebiteľského úveru jednoznačne nemohlo nebyť známe, o čo má žalobca záujem (o aký tovar a prípadne služby) a čo chce financovať spotrebiteľským úverom. Pokiaľ tento sprostredkovateľ zahrnul v zmluve o spotrebiteľskom úvere do predmetu financovania takú položku, o ktorej musel vedieť, že nie je žalobcom ani požadovaná a ani za ňu žalobca nedostáva žiadne reálne protiplnenie, nekonal s náležitou starostlivosťou, ktorá sa od neho požaduje (resp. konal vo svoj vlastný prospech, ako je uvedené vyššie), pričom toto konanie sprostredkovateľa je plne pričítateľné žalovanému a takúto položku možno považovať za skrytý poplatok za poskytnutie úveru.

23. Je potrebné zdôrazniť, že v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv je potrebné aplikovať taký výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a zmluvné podmienky sa nepovažujú za individuálne dojednané, pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak (§ 53 ods. 3, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Za dôkaz o individuálnom dojednaní zmluvy resp. jej niektorých zmluvných podmienok nemožno v tomto prípade považovať Žiadosť o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá má prakticky totožnú formu a obsah ako samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že v skutočnosti nešlo o žiadosť, predloženú spotrebiteľom, ale o formulár vyplnený rovnako ako samotná zmluva sprostredkovateľom úveru (aj keď s údajmi, ktoré čiastočne pochádzali od spotrebiteľa, najmä jeho osobné údaje). Je nelogické, aby žiadosť spotrebiteľa o úver obsahovala údaj o tom, na aký účet sa budú uhrádzať splátky, aká je výška RPMN (tento údaj spotrebiteľ sám vypočítať nevie). Osobitne - práve v súvislosti s predmetom financovania - nelogicky vyznieva formulácia v žiadosti o úver: „Klient podpisom Zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny Predmetu financovania A vo výške 7 404,00 eur, Kúpnu cenu Predmetu financovania B vo výške 1 332,00 eur.“ Takú istú formuláciu obsahuje aj samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere. Aj z tejto formulácie (tak ako aj z toho, čo bolo uvedené vyššie) je zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ mohol podpisom žiadosti a podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere len vziať na vedomie údaje, ktoré do nej vložil žalovaný (resp. jeho sprostredkovateľ, za ktorého konanie žalovaný zodpovedá), teda nešlo o individuálne dojednané ustanovenia a tieto listiny nesvedčia o tom, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k zhodným prejavom vôle financovať predmet financovania B dotknutým spotrebiteľským úverom (samotné odovzdanie formulára nie dôkazom o tom, že spotrebiteľ bol aj náležite oboznámený s podmienkami zmluvy o úvere - k tomu porovnaj okrem iného rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/61/2014).

24. Z rovnakých dôvodov nemožno považovať za prejav vôle žalobcu, že chce financovať predmetným spotrebiteľským úverom aj položky zahrnuté do tzv. predmetu financovania B, ani formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Tento formulár - ako tomu nasvedčuje aj jeho označenie - je len súhrnom informácií o úvere, ktoré v štandardizovanej forme poskytuje veriteľ dlžníkovi. Aj keď žalobca v tomto prípade tento formulár podpísal, jeho podpis svedčí len o tom, že ho prevzal, prípadne že ho vzal na vedomie, nie je však prejavom jeho vôle financovať tie-ktoré tovary a služby prostredníctvom spotrebiteľského úveru.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, najmä správne zistil, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom nedošlo k zhodným prejavom vôle financovať predmetným spotrebiteľským úverom aj položky zahrnuté v zmluve do „predmetu financovania B“. Žalovaný nijako nepreukázal svoje tvrdenie, že žalobca mal možnosť vybrať si len predmet financovania A a odmietnuť predmet financovania B. Naopak, z vyššie uvedeného vyplýva, že minimálne službu „Doplňkový zákaznícky servis“ spotrebiteľ nežiadal. Ak veriteľ zadal do zmluvy o spotrebiteľskom úvere výšku úveru, ktorá nezodpovedala skutočnosti, toto jeho konanie možno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Minimálne pri položke „Doplňkový zákaznícky servis“ išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, na zaplatenie takejto služby predávajúci nemal nárok a keďže sám predávajúci ako sprostredkovateľ pripravil aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere, musel o tejto skutočnosti vedieť, a teda túto položku nemal zahrnúť do predmetu financovania, a tým ani jej cena nemala byť zahrnutá do celkovej výšky poskytnutého úveru. Preto minimálne v rozsahu ceny za túto „službu“ (350,00 eur) bola celková výška úveru v zmluve uvedená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa, a nesprávne (s nesprávnym vstupným údajom o celkovej výške úveru) bola

aj vypočítaná RPMN. Súd prvej inštancie tiež správne vec právne posúdil, keď z uvedeného dôvodu považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

26. Pokiaľ ide o trovy konania pred súdom prvej inštancie, žalovaný svoje odvolanie v tejto časti samostatne nezdôvodnil, výrok o trovách konania zrejme napadol len ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd výrok o trovách ako súvisiaci výrok preskúmal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a pri čiastočnom úspechu žalobcu v konaní mu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82 %.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. ako vecne správny potvrdil.

28. Odvolateľ (žalovaný) nebol v odvolacom konaní úspešný a naopak úspešný bol žalobca, preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi proti neúspešnému odvolateľovi (žalovanému) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).